

به کیفیت زندگی اهمیت بدهیم و در کارمان تک بعدی نباشیم

written by ravabet | ۱۴۰۰/۰۴/۲۲

دکتر فریبرز بهرام فرساد؛ دکترای [داروسازی](#) و استادیار پژوهشی داروسازی بالینی متولد ۱۳۴۵ بود و تحصیلات خود در رشته داروسازی عمومی و تخصصی را در دانشگاه تهران گذراند. او غیر از فعالیت‌های علمی و پژوهشی و تدریس در دانشکده داروسازی دانشگاه آزاد اسلامی، مسئولیت بخش خدمات و مراقبت‌های دارویی بیمارستان قلب و عروق شهید رجایی را نیز به عهده داشت. در واقع دکتر فرساد به نوعی بنیان‌گذار این بخش بر مبنای فعالیت گروه‌های مشابه در بیمارستان‌های خارج از کشور بود که فعالیت آن خدمت‌رسانی به سایر بخش‌های بیمارستانی است.

متأسفانه دکتر بهرام فرساد فروردین‌ماه ۱۴۰۰ درگذشت و نبود او ضایعه بزرگی برای جامعه داروسازی کشور و نیز دانشجویان و بخش تحقیقاتی این حوزه به حساب می‌آید. به پاس زحمات این داروساز محقق و استاد دانشگاه وظیفه خود دانستیم یاد او را در این شماره مجله غذا و دارو گرامی بداریم و به همین دلیل در مصاحبه‌ای با دکتر هاشمیان؛ استاد فارماکوتراپی و معاون پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی دانشگاه آزاد اسلامی و نایب رئیس انجمن علمی تهران که ۱۲ سال به عنوان هم‌کلاسی، همکار و دوست با دکتر فرساد را می‌شناخته و از سال ۱۳۷۸ (دوره رزیدنتی و دانشجویی تخصصی) با او تعامل داشته است، از او ویژگی‌های شخصیتی، اخلاقی، کاری و علمی دکتر فریبرز بهرام فرساد را پرسیده‌ایم.

• روش کار دکتر فرساد در حوزه‌های کاری چه ویژگی‌ها و تفاوت‌هایی داشت که باعث ایجاد تصویر مثبت از او در ذهن دانشجویان و همکاران شده‌اید؟

دکتر فرساد سال ۱۳۸۳ وارد دانشگاه آزاد شد و آموزش دروس داروسازی بالینی و درمان‌شناسی و واحدهای مرتبط دیگر را آغاز کرد. تمرکز زیادی بر رشته خودش داشت و از آن‌جا که در بیمارستان قلب کار می‌کرد معمولاً مباحث مرتبط با این حیطه را تدریس می‌کرد. با این حال فردی نبود که محدود به یک حوزه و یک کار شود و از حدود همان سال ۱۳۸۲-۳ که دوره تخصص خود را به پایان رساند تا همین امسال که ایشان را از دست دادیم در بسیاری از انجمن‌های مرتبط با حرفه و رشته‌اش فعالیت داشت و به عنوان مثال نزدیک به ۱۰ سال عضو هیئت مدیره انجمن علمی داروسازان ایران بود یا با این مجموعه همکاری خیلی نزدیک داشت.

دکتر فرساد با علاقه و جدیت زیاد مطالب مرتبط با رشته تحصیلی و کاریش را دنبال می‌کرد و تا پیش از همه‌گیری کرونا هر سال در چند کنگره مرتبط با داروسازی بالینی و رشته قلب داخل و خارج کشور شرکت می‌کرد و در واقع دانش خود را به روز نگه می‌داشت. راهنمایی و مشاوره تعداد زیادی از پایان‌نامه‌های [دانشجویی](#) را به عهده داشت و داخل کشور نیز دبیر علمی بسیاری از همایش‌هایی بود که در همین حوزه‌ها برگزار می‌شد. در عین حال مقاله‌های بسیاری نیز در ژورنال‌های خارجی و مجلات داخلی منتشر کرده بود.

غیر از فعالیت مستمر در حوزه پژوهش، در حیطه درمان نیز خود را به وضعیت موجود محدود نکرد و بخش مراقبت‌های دارویی بیمارستان شهید رجایی را پایه‌گذاری کرد که

فعالیت آن بر اساس الگوهای جهانی بود. نتیجه این کار، مدرنیزه شدن بخش خدمات دارویی بیمارستان و ارتباط و خدمت‌رسانی بهتر آن به سایر بخش‌های بیمارستانی بود. دکتر فرساد در تمام حوزه‌های مسئولیتی خود دلسوزانه و متعهدانه کار می‌کرد و حتی تا زمانی که این اتفاق افتاد، مشغول ارائه خدمت در بیمارستان شهید رجایی بود.

• آیا دکتر فرساد ویژگی‌های بارز شخصیتی و رفتاری هم داشت که او را از معمول افراد متمایز کند؟

بله، در حیطه شغلی بسیار فردی پر انرژی و پیگیری بود و در زمینه‌های مختلف مرتبط با رشته و حرفه‌اش فعالیت می‌کرد تا غیر از تسلط بر کار و عملکرد بهتر، دانش روز را هم به مهارتش اضافه کند. در حوزه‌ها مرتبط و داوطلبانه هم شرکت می‌کرد، در انجمن‌های مختلف حضور داشت و خودش را از مباحث صنفی و اجتماعی کنار نمی‌کشید.

دکتر اویسی همیشه و در همه موقعیت‌ها چه سر کلاس، در جلسات و جمع‌های مختلف کاری خنده‌رو بود و انرژی مضاعفی به جمع و فضا می‌داد. از طرفی فرد خوش‌بینی بود و نه تنها با خوشرویی وزن کنگره‌ها را بالا می‌برد، معمولاً بر اساس ارزیابی‌ها جزو ده سخنران برتر از نظر مخاطبان بود.

• معمولاً نظر دانشجویان درباره کلاس و تدریس دکتر فرساد چه بود؟ آیا هیچ توصیه خاصی یا غیردرسی به دانشجویانش داشت؟

نکته‌ای که اغلب دانشجویان درباره کلاس‌های او تاکید داشتند این بود که غیر از بار علمی و استفاده زیادی که از تدریس او داشتند، کلاس‌ها بیش‌تر هیچ وقت خسته‌کننده نبود و به دلیل نوع بیان و روش تدریس اشتیاق بیشتری برای حضور داشتند.

• با توجه به این که متأسفانه قدر بسیاری از افراد پس از مرگشان شناخته می‌شود، فکر می‌کنید این مساله در مورد دکتر فرساد هم مصداق داشت؟

ما تا جایی که می‌توانستیم سعی می‌کردیم قدر ایشان دانسته شود و در همین راستا هم در شیوه اختصاص کلاس‌ها و نیز حمایت از پژوهش‌ها و فعالیت‌های علمی و حتی استفاده افتخاری از حضورش در انجمن‌هایی بود که عضویت نداشت و نتیجه این توجه بهره بردن بیشتر دانشجویان از دانش و علم دکتر فرساد بود.

اما در سطح کلان اگر همه ما تمرین کنیم که قدر آدم‌های اطرافمان را بدانیم و ارج بنهیم، اگر از تنگ‌نظری‌ها به دور باشیم و افق دیدمان را گسترده کنیم و علیرغم همخوان نبودن نظراتمان نگاه انسانی داشته باشیم، دستاوردهای زیادی خواهیم داشت و در عین حال همه با هم رشد می‌کنند. معمولاً رشد فردی یک بُعدی است و لذت و پایداری ندارد اما رشد جمعی و گروهی نتایج بلندمدتی دارد.

جای دکتر فرساد در دانشگاه، انجمن‌ها و بیمارستان خیلی خالی است و امیدوارم این فقدان تلنگری به همه باشد که بدانیم هیچ چیز پایدار نیست.